

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2449/2015
19.05.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Снежане Андрејевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиље А.С. из Б., чији је пуномоћник Г.Р.Ђ., адвокат из Б., против туженог Музеја р. и м. Б., ради поништаја решења, враћања на рад и исплате, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1. бр. 1730/15 од 09.09.2015. године, у седници већа од 19.05.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1. бр. 1730/15 од 09.09.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бору П1 165/14 од 07.05.2015. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужиље, поништено као незаконито решење туженог бр. 453 од 24.07.2014. године и тужени је обавезан да тужиљу врати на рад и распореди на послове које је обављала пре доношења тог решења, или на друге одговарајуће послове. Ставом другим изреке тужени је обавезан да тужиљи накнади штету због незаконитог престанка радног односа за период од августа 2014. године, закључно са фебруаром 2015. године, у појединачним месечним износима наведеним изреком са законском затезном каматом од доспелости сваког износа до исплате, и да за тужиљу на наведене износе уплати доприносе обавезног осигурања. Ставом трећим изреке тужени је обавезан да тужиљи накнади парничне трошкове у износу од 92.538,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате.

Допунском пресудом под истим бројем од 22.06.2015. године тужени је обавезан да тужиљи накнади штету због незаконитог престанка радног односа за мај и јули 2014. године по 46.179,14 динара са припадајућом законском затезном каматом и да јој уплати доприносе обавезног осигурања на наведене износе.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1. бр. 1730/15 од 09.09.2015. године, ставом првим изреке потврђена је првостепена пресуда у делу става првог изреке који се односи на поништај решења туженог о престанку радног односа бр. 453 од 24.07.2014. године. Ставом другим изреке преиначена је првостепена пресуда у делу става првог изреке који се односи на враћање на рад, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиле да се тужени обавезе да је врати на рад и распореди на послове које је обављала пре доношења побијаног решења или друге одговарајуће послове. Ставом трећим изреке преиначена је првостепена пресуда у ставу другом изреке, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиле да се тужени обавезе да јој накнади штету због незаконитог престанка радног односа у периоду од августа 2014. године закључно са фебруаром 2015. године у месечним износима наведеним изреком са припадајућом законском затезном каматом, као и захтев тужиле за уплату доприноса обавезног осигурања за исти период. Ставом четвртим изреке преиначена је допунска пресуда тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиле да се тужени обавезе да јој исплати на име накнаде штете због незаконитог престанка радног односа износе од по 46.179,14 динара са припадајућом законском затезном каматом за мај и јули 2014. године, као и да јој уплати доприносе обавезног осигурања за исти период. Ставом петим изреке преиначена је одлука о трошковима парничног поступка из става трећег изреке првостепене пресуде, тако што је одређено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против другостепене пресуде тужила је благовремено преко пуномоћника изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14) и утврдио да ревизија тужиле није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се одређено не указује на битне повреде поступка.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је са туженим закључила 11.09.2012. године уговор о раду на одређено време до 12.06.2013. године, за обављање послова кустоса уметничке збирке. Дана 21.06.2013. године закључен је уговор о обављању привремених и повремених послова, ради вршења селекције и обраде музејске грађе за дигитализацију током 2013. године, најдуже 120 радних дана у календарској години. Дана 28.06.2013. године тужила је са туженим закључила уговор о раду на неодређено време са пуним радним временом, на пословима педагошких активности и односа са јавношћу. Дана 11.10.2013. године, тужила је са туженим закључила уговор о раду на одређено време, од 15.10.2013. године до 31.12.2013. године, на радном месту руководиоца

изложбених, педагошких активности и односа са јавношћу. Тужила је са туженим закључила дана 06.01.2014. године уговор о раду на одређено време, за период од 06.01.2014. године до 06.04.2014. године, за радно место руководиоца изложбених, педагошких активности и односа са јавношћу. Оспореним решењем туженог бр. 453 од 24.07.2014. године раскинут је радни однос са тужиљом по основу уговора на одређено време од 06.01.2014. године. Тужила је са туженим закључила још два уговора о делу, дана 08.04.2014. године и 04.06.2014. године.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је у побијаној другостепеној пресуди примењено материјално право када је преиначена првостепена пресуда тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиље да се тужени обавезе да је врати на рад и накнади штету по основу незаконитог престанка радног односа у периоду од маја 2014. године закључно са фебруаром 2015. године, са припадајућом законском затезном каматом.

Наиме, тужила је након закључивања уговора о раду на неодређено време са туженим закључила нови уговор о раду на одређено време дана 06.01.2014. године, за период до 06.04.2014. године, и против овог решења није тражила судску заштиту, тако да се сагласила са променом њеног радноправног статуса, односно са радом код туженог на одређено време. Иако је решење туженог од 24.07.2014. године, којим јој је престао радни однос, правноснажно поништено у овој парници из разлога што не садржи образложење нити поуку о правном леку, тужилци ипак не припада право на враћање на рад код туженог, као ни накнада штете, у смислу члана 191. став 1. Закона о раду, из разлога што је уговор о раду на одређено време од 06.01.2014. године, који је тужилци отказан решењем о престанку радног односа, истекао дана 06.04.2014. године, протеклом рока за који је био закључен, па након тога тужила нема право на враћање на рад код туженог и накнаду штете, а по истеку тог уговора са туженим је закључивала само уговоре о делу. Стога се ревизијом неосновано истиче погрешна примена материјалног права и наводи да је тужила по истеку уговора о раду на одређено време засновала радни однос код туженог на неодређено време у смислу члана 37. став 4. Закона о раду, јер тужила у овој парници није тражила утврђење постојања радног односа на неодређено време.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Снежана Андрјевић, с.р.**